

УЧЕНИЕТО НА АП. ПАВЕЛ ЗА ОБНОВЕНИЯ ЧОВЕК

В посланията на ап. Павел животът на естествения, подгреховен човек се противопоставя на живота на новия, обновен човек. Подпомаган от Св. Дух, по тайнствено благодатен начин, той се освобождава от стария и тленен човек, и се оформя като нова духовно-нравствена личност. В този нов живот човекът не е сам, а с Бога, до степен да каже: **„и вече не аз живея, а Христос живее в мене”** (Гал. 2:20).

Животът в Христос и Неговата Църква е главна тема на ап. Павловите послания. Той е представен като динамичен и устремен към една цел – към Христос и богоуподобяването. Христовите последователи са синове Божии, които съзнателно и свободно следват Христос при съдействието на Божията благодат. В живота на обновения човек има постоянно Божие присъствие, което го ръководи и освещава. Водещата сила в него е на Духът Божий, Който е наречен от ап. Павел Дух на осиновението. Той прави така, че християните да не бъдат вече роби, а Божии синове (Рим. 8:16; 9:1), които с дръзновение могат да извикат към Бога: **„Авва, Отче”** (Рим. 8:15). Божият Дух не действа в тях механично, нито ги прави оръдие на Своята воля. Той зачита човешката свобода, като подпомага човека в стремежа му към Бога и не действа с насилие дори когато трябва да се постигне добра цел. Християнинът постига лично съвършенство и спасение с помощта на Божията благодат, но само със собствено желание и усилие.

Обновеният човек съществено се различава от подгреховния, който живее според желанията на плътта си и в крайна сметка постига тление и смърт (Рим. 6:21; Гал. 6:8). Новият човек прави избор между добро и зло, като напълно съзнателно и свободно се завръща при своя Творец и Промислител. Според ап. Павел истинската свобода, която човек придобива чрез Св. Дух, се изразява в победата над смъртта и във възкресението, в безсмъртието на човешката душа. Затова той съветва християните: **„И тъй, ако сте възкръснали заедно с Христа, търсете това, що е горе, дето Христос седи отдясно на Бога; и за**

небесното мислете, а не за земното. Защото вие умряхте, и вашият живот е скрит с Христа в Бога; а кога се яви Христос, вашият живот, тогава и вие ще се явите с Него в слава” (Кол. 3:1-4). Грехът на човека се е отразил върху целия свят (Рим. 8:20), затова и освобождаването от него освобождава света от суетата и тлението (Рим. 8:20-21).

Обновеният човек – и „външният” и „вътрешният”, съблича от себе си делата на плътта и се облича в Христос. Плътта продължава да се противи на духа, но запазва своята ценност за обновления човек, затова той не я мрази и не престанавя да се грижи за нея. Апостолът утвърждава истината, че борбата между плътта и духа не е вечна. Духът трябва да господства над плътта по подобие на Христовия дух, който владее над тялото Му. Призивът на ап. Павел е християните да се обновяват с духа на своя ум и да се обличат в новия човек, създаден по Бога в правда и светост на истината. Изкупителният подвиг на Господ Иисус Христос се явява творчески акт, защото чрез него Бог възстановява сиянието на Своя образ у човека - човек се обновява и се превръща в ново творение. Това е в ново сътворяване и ново раждане – свише.

На много места в посланията си св. ап. Павел сравнява първият Адам (първосъздаденият човек) с последния Адам (обновения човек) – **„Първият човек Адам стана жива душа, а последният Адам – животворен дух... Първият човек е от земя, земен; вторият човек е Господ от небето. Какъвто е земният, такива са и земните; и какъвто е небесният, такива са и небесните; както сме носили образа на земния, така ще носим и образа на Небесния”** (1 Кор. 15:45 сл.). Според ап. Павел преди боговъплъщението човекът не е бил истински богоподобен, не е имал истинско духовно знание и способност да вниква в небесните неща, а е носил образа на земния, душевния Адам. Той е бил душевен, а не духовен. Едва чрез вътрешно духовно общение с Христос човекът придобива духа на обновлението и става способен да възхожда към Бога и да се обожествява. От думите на ап. Павел може да се заключи, че при сътворяването Бог не е удостоил Адам с пълнотата на богообразната красота, а е предвидил той да получи истинското си достойнство чрез Иисус Христос.

По „Човекът е съработник на Бога”, Димитър Киров – ГСУ, София, 2003.